

(toen) Lt
den Hond

Verklaring
gevechtshandeling
Tarakan

14 ~~17~~ II
Toen ik op 12 Januari 1942 terugtrok uit steunpunt 11 op Tarakan, was mijn sterkte nog 7 man. Wij zijn in de ochtend op kompas-richting teruggetrokken in algemeen westelijke richting (richting vliegterrein). Ik heb een pad door kappen tot ik stuitte op een voetpad lopende van het boorterrein naar de Goenoeng Api-Api. Dit pad ben ik afgegaan in de richting van het vliegterrein. Seven ons in de lucht bevonden zich vele Japanse jagers. Dichtbij het vliegterrein heb ik het pad verlaten en ben parallel daaraan doorgegaan tot ik op de hoofdweg Noord van het vliegveld kwam. Bij aankomst aldaar heb ik na mij georiënteerd te hebben, stelling genomen langs de weg. Een paar passerende inlanders heb ik aangehouden en naar de situatie gevraagd. Zij vertelden dat de Hollanders zich hadden overgegeven. Ik heb toen overwogen wat ik doen moest; capituleren wilde ik niet. Ik ben de weg overgestoken met de bedoeling de kust te bereiken om van daaruit het plaatsje Boeloegen te bereiken, waar ik wist dat een radiografisch contact met Java te verkrijgen was. Mijn bedoeling was aldus een Marine-vliegboot aan te vragen om mij met mijn onderdeel te doen evacueren.

Voor ik het bovenbedoelde voetpad had bereikt, stootte ik op de Onderluitenant FRIDINANDES met enige manschappen. Deze was volkomen overstuur. Ik vertelde hem, dat ik contact zocht met de hoofdmacht, die naar mijn mening op het vliegterrein teruggetrokken was, en vroeg hem met mij mee te gaan. Dit heeft hij gedaan. Wij hebben samen het plan geopperd om door te stoten op de kust. Ik wist, dat achter het vliegveld een strook in het woud liep (gekapt door de B.P.M.) in de richting van de kust. Wij zijn toen zoals hierboven reeds gezegd de weg overgestoken en de strook in het woud gevolgd. Uiteindelijk zijn wij op de kust terechtgekomen. Daar groeide het groepje van 7 - 8 man geleidelijk aan tot 12 - 15 man (enige verdwaalden en gedeserteerden kwamen bij ons). Aan de kust heb ik geprobeerd over te steken. Er stond echter een stroom van 7 mijl, zodat alle pogingen mislukten. Lange de kust kwamen een paar vissersboten, die ik één voor één aanhield. In gedeelten van 1 of 2 man heb ik mijn mensen daarmee doen overzetten met opdracht om met bootjes terug te komen teneinde het restant op te halen. Ik zelf wilde tot het laatst achterblijven. Na 3 of 4 dagen kwamen er geen bootjes meer en was ik nog met 2 man over. Wij hadden geen eten of drinken en hebben geleefd van slakken, bosbessen en wat buitgemaakte levensmiddelen van één der preuwen. Na 7 - 9 dagen heb ik nog een laatste poging gewaagd en droeg ik KARIODIMEDJO op zich om te kleden en als inlander contact op te nemen met een sammener HADJI ABDULLA. Deze had verschillende boten. In een brief, die ik KARIODIMEDJO meegaf, vroeg ik de sammener een boot klaar te leggen aan de kust ter hoogte van het eiland Sadau, waar ik mij bevond. Ik heb KARIODIMEDJO gezegd, dat hij terug moest komen en dat ik hem op een bepaald punt zou ontmoeten. Hij is echter niet verschenen. Bij de grote weg kwam ik een vijandelijke rijwielpatrouille tegen, die mij gevangen nam.

Mijn oorlogsbestemming was stellingcommandant van de kustbatterij Djoeata lavoet. Op Zaterdag 10 Januari 1942 te 9.30 werd er algemeen alarm gegeven en werd ik bestemd om bij de algemene reserve, welke onder commando stond van de Kapitein BSNDELER, te blijven. Deze reserve was gelagerd in het kampement van 7-Bat. Inf. Zaterdagmiddag 6 uur moest ik met mijn mitrailleurs mij maken op de op. alwaar ik de opdracht kreeg van de Overste DE WAAL om met mijn mitrailleurs het Oostfront te versterken en mij ter beschikking te stellen van commandant Oostfront. In de loop van de nacht werd ik door de Kapitein COLLIN en de Kapitein SARABER (commandant Oostfront) opgehaald omdat de stellingen (8 en 9) onbruikbaar werden tengevolge van brandende olie als gevolg van aangebrachte vernielingen. Ik kreeg de opdracht om met de bezetting van steunpunt 9 en mijn commandogroep

